

Arrest

nr. 214 212 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEVENS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 januari 2018 een verklaring in van inschrijving bij de gemeente Sint-Joost-ten-Node.

1.2. Op 9 februari 2018 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als werkzoekende.

1.3. Op 7 augustus 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 09.02.2018 werd ingediend door: Naam : T., D. J. F., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : 26.09.1984, Geboorteplaats E., Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Om redenen van openbare orde wordt het verblijf van betrokkene geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980).

Nader onderzoek van het dossier heeft aangetoond dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Diefstal, door middel van braak inklimming of valse sleutels, met gebruik van verboden wapens en misbruik van vertrouwen, vernieling in combinatie met verdovende middelen en mondelinge of schriftelijke bedreigingen. Voor deze feiten werd betrokkene veroordeeld op 21.04.2004 door de correctionele rechtbank in Leuven tot 18 maanden met probatie uitstel van 3 jaar voor 2/3.

Betrokkene maakte zich wederom schuldig aan diefstal, door middel van braak inklimming of valse sleutels, met gebruik van verboden wapens en misbruik van vertrouwen, vernieling in combinatie met verdovende middelen en mondelingen of schriftelijke bedreigingen. Voor deze feiten werd betrokkene veroordeeld op 25.09.2007 door de correctionele rechtbank in Antwerpen tot 18 maanden behalve 6 maanden.

Vervolgens maakte betrokkene zich wederom schuldig aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. En werd hij, in staat van herhaling, veroordeeld op 11.04.2008 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Daarna pleegde betrokkene feiten met betrekking op verdovende middelen, waarbij hij zich in een staat van herhaling bevond. Hij werd hiervoor veroordeeld door de correctionele rechtbank van leper op 09.02.2009 tot 9 maanden gevangenisstraf.

Betrokkene maakte zich verder schuldig aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Voor deze geweldpleging, werd betrokkene veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 16.01.2012.

Tot slot pleegde betrokkene nogmaals feiten met betrekking op verdovende middelen, het bezit en invoer ervan zonder vergunning, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Voor deze feiten bevond betrokkene zich in een staat van herhaling, en werd hij veroordeeld, in combinatie met het feit dat er vereniging van misdadigers was om wanbedrijven te plegen, door het hof van beroep in Gent op 21.05.2013 tot 12 maanden gevangenisstraf.

In dit opzicht dient er vastgesteld te worden dat betrokkene volhard in het uitvoeren van delinquente handelingen, wat het gevaar voor de openbare orde versterkt. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene als recidivist, een gevaar vormt voor de openbare orde, dewelke gezien zijn aard als veelpleger, altijd reëel en actueel is. Hij vormt bijgevolg een fundamentele bedreiging voor de maatschappij.

Bovendien, wat betreft de veroordelingen voor de feiten met betrekking op verdovende middelen dient er opgemerkt te worden dat de 'georganiseerde drugs een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet

op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C- 145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Overeenkomstig art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dient een afweging gemaakt te worden betreffende het recht op privé-en familielevens enerzijds en het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen anderzijds. Betrokkene woont samen met S. A. (...) en hun minderjarig kind T. N. A. A. (...). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) benadrukt expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er geconcludeerd worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden, dat overeenkomstig art. 43 (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Krachtens artikel 43, §2 (wet 15.12.1980) houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins-en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij binding heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong doet verliezen. Betrokkene heeft namelijk volgens informatie doorgegeven door de verbinteningsambtenaar (informatie toegevoegd aan het dossier) in 2014 nog zijn buitenlands huwelijk laten registreren in Valkenburg (NL). Dit toont zonder twijfel nog enige band met zijn land van oorsprong aan. Overigens is er geen enkel element terug te vinden in het dossier dat aantoonde dat zijn gezondheidstoestand, zijn gezins-en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet betrokkene evengoed, in zijn eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de voorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven en/of economische activiteit kunnen uitbouwen. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enig middel: schending van zorgvuldigheidsplicht iuncto schending van artikelen 20 en 21 VWEU

Verwerende partij weigert het verblijfsrecht van verzoeker om redenen van openbare orde en van openbare veiligheid.

Zij verwijst daarbij naar het (toegegeven, uitgebreide) strafblad van verzoeker.

Het Unierecht verzet zich er niet tegen dat een lidstaat een verblijf van een Unieburger weigert omwille van redenen ter handhaving van de openbare orde en/of de bescherming van de openbare veiligheid.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moeten de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" echter strikt worden opgevat indien zij aanleiding geven tot een weigering van een verblijf van een Unieburger.

De Grote Kamer van het Hof stelt daarenboven in haar arrest dd. 13 september 2016, specifiek met betrekking tot verwijzingen naar het strafblad van de betrokkene in een weigering tot verblijf:

"(...)

Zo heeft het Hof geoordeeld dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde de bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (...)

(...)

Evenwel mag een dergelijke gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling door de verwijzende rechter van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert.

Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische gezinssituatie.

(...)"

Wanneer de weigeringsbeslissing aan deze rechtspraak van het Hof van Justitie getoetst wordt, kan niet anders dan besloten worden dat de beslissing niet aan de gestelde voorwaarden van het Hof voldoet.

De beslissing bevat in de eerste plaats een opsomming van de strafbare feiten op het strafblad van verzoekende partij, waarbij wordt vermeld welke straffen door de respectievelijke rechters werden opgelegd.

Uit het feit dat het strafblad van verzoeker uit meerdere veroordelingen bestaat, besluit verwerende partij vervolgens zonder meer dat "betrokkene een recidivist is" en aldus een "gevaar vormt voor de openbare orde". Nog motiveert verwerende partij dat verzoeker een "veelpleger" is en daardoor het gevaar voor de openbare orde "altijd reëel en actueel" is.

Het is duidelijk dat deze motivering de toets van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet doorstaat.

Het Hof stelt namelijk expliciet dat er niet automatisch mag besloten worden dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde door middel van een loutere verwijzingen naar het strafblad van betrokkene.

Welnu, in casu doet verwerende partij niets meer dan de veroordelingen van verzoekende partij opsommen, hieruit besluiten dat hij een recidivist is en vervolgens besluiten dat er een gevaar bestaat voor de openbare orde. De facto verloopt de gevolgtrekking, namelijk het gevaar voor de openbare orde, door verwerende partij dus wel degelijk automatisch uit het strafblad van verzoekende partij.

Nochtans is een beoordeling van de situatie van verzoeker in concreto zeker noodzakelijk en nuttig.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 2013. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het om een procedure in hoger beroep ging, waarbij het vonnis a quo zelf reeds uitgesproken werd na een procedure op verzet. De oorspronkelijke procedure, waarbij verzoeker bij verstek werd veroordeeld, dateert reeds van juni 2010. De strafbare feiten werden dus alleszins voor deze datum gepleegd.

Men kan dan ook bezwaarlijk spreken van een "veelpleger" of "recidivist" wanneer de laatste strafbare feiten in hoofde van verzoeker dateren van meer dan 8 jaar geleden...

Daarnaast is de persoonlijke situatie van verzoeker drastisch veranderd sedert zijn laatste veroordeling.

Verzoeker heeft een vaste relatie, woont wettelijk samen met zijn partner en heeft samen met haar een dochtertje van nog geen jaar oud.

Het spreekt voor zich dat deze gewijzigde omstandigheden een positief effect hebben op het eventuele recidivegevaar in hoofde van verzoeker. Verwerende partij houdt echter totaal geen rekening met de gezinssituatie van verzoeker bij de beoordeling van het effectieve gevaar voor de openbare veiligheid (zij verwijst hier enkel naar bij het beoordelen van de verhouding tussen de persoonlijke belangen van verzoeker en de belangen van de openbare orde).

Voor het overige verwijst verwerende partij in het algemeen naar het gevaar van de drugscriminaliteit voor de openbare orde of openbare veiligheid, hetgeen uiteraard niet kan betwist worden. Daarbij verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat "bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt."

Dat bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit de openbare orde aanbelangt wordt, uiteraard, opnieuw niet betwist. Nergens wordt echter vermeld hoe dit in concreto kadert in de situatie van verzoeker.

Men kan bezwaarlijk beweren dat er in hoofde van verzoeker op heden een gevaar bestaat dat hij zich bezighoudt met georganiseerde drugscriminaliteit. Opnieuw heeft verwerende partij absoluut geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Ook de overige aangehaalde motieven, die zoals reeds vermeld betrekking hebben op de verhouding tussen de persoonlijke belangen van verzoeker en de belangen van de openbare orde, kunnen hier geen afbreuk aan doen.

Door de concrete situatie van verzoeker niet voldoende te onderzoeken schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht die van toepassing is op bestuurshandelingen.

Alleszins schendt verwerende partij in zijn beslissing artikelen 20 en 21 VWEU door de facto automatisch tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten op basis van het loutere feit dat verzoeker een strafblad heeft.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen wat volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 20 en 21 VWEU.

Hij betoogt dat de motivering de toets van de rechtspraak van het HJEU niet doorstaat daar de verwerende partij niets meer zou doen dan de veroordelingen op te sommen, daaruit besluiten dat hij een recidivist is en vervolgens besluit dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. De beoordeling in concrete woerd niet gebeurd. De strafbare feiten zouden gepleegde zin van voor juni 2010. Zijn situatie zou drastisch veranderd zijn, daar hij een vaste relatie heeft, wettelijk samenwoont met zijn partner en ze samen een dochtertje hebben van bijna 1 jaar oud. Nergens zou geconcretiseerd worden hoe de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit kadert in zijn concrete situatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 9 februari 2018 een aanvraag van een verblijfskaart indiende (bijlage 19ter) als werkzoekende.

Hij toont niet aan in welke mate hij zich dienstig kan beroepen op de artikelen 20 en 21 VWEU en het afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders – nu verzoeker zijn aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend in zijn hoedanigheid van Unieburger en meer bepaald als werkzoekende. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker talrijke (meer dan 30!) processen-verbaal werden opgesteld wegens onder meer bedreiging, drugs, diefstal, verkrachting, wapenbezit en afpersing.

Daarnaast betwist verzoeker niet dat hij verschillende malen werd veroordeeld door de correctionele rechtbanken van Antwerpen en Leper voor onder meer verdovende middelen, slagen en verwondingen en diefstal.

Verzoeker betwist niet dat er sprake is van recidivisme nu hij meerdere malen veroordeeld werd voor verdovende middelen.

De vaststelling van de aard van de inbreuk en van de wettelijke staat van herhaling (recidivisme) volstaat om te concluderen dat de veroordelingen wel degelijk een grondslag konden vormen voor het nemen van de bestreden beslissing in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet, wat de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG.

In de bestreden beslissing werd, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet enkel een opsomming gegeven van de opgelopen veroordelingen, doch werd er tevens op gewezen dat het gaat om recidive. Er is immers sprake van meerdere veroordelingen, wat niet betwist wordt.

Het gevaar voor de 'openbare orde' veronderstelt inderdaad dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest *Regina v. Pierre Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, punt 35 oordeelde het HJEU dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het HJEU naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest *Rutili* 36-75, EU:C:1975:137, punt 28; arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HJEU vereist dat de betrokken persoon een "neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten" (arrest *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, C-348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het HJEU blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er voorbij zijn gegaan aan de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, nu er expliciet werd ingegaan op de 'georganiseerde drugshandel'.

Het HJEU oordeelde m.b.t. druggerelateerde misdrijven' onder meer wat volgt:

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en *EHRM*, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan." (arrest *Tsakouridis*, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

In de motivering van de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd dat uit de aard, ernst en veelheid van gepleegde feiten en aldus het recidivisme blijkt dat verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Voormelde conclusie werd op redelijke wijze opgebouwd rekening houdend met de stukken en de inhoud ervan zoals aanwezig in het administratief dossier.

Waar hij betoogt dat zijn situatie inmiddels is gewijzigd, dat hij ene partner heeft en vader is van een kindje, dat de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt, dient opgemerkt dat volgens artikel 8.2 EVRM de inmenging in een gezins- en/of privéleven minstens één van de acht rechtmatige belangen moet beogen, zijnde de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de preventie van wanorde of misdaad, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het EHRM heeft m.b.t. migratiezaken reeds meermaals verwezen naar de preventie van wanorde of misdaad en de openbare veiligheid en benadrukte de ernst van de door de vreemdeling gepleegde feiten, de sterke banden met het herkomstland en de mogelijkheid voor zijn echtgenote en kinderen om hem daarnaar te volgen, waardoor het EHRM geen schending achtte van artikel 8 EVRM (Zie: *EHRM*, 12 juni 2012, *Bajsultanov t. Oostenrijk*).

In de thans bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De beslissing luidt als volgt:

"(...) Betrokkene woont samen met S. A. (...) en hun minderjarig kind T. N. A. A. (...). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde; Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. (...) Hierbij moet er geconcludeerd worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden, dat overeenkomstig art. 43 (...) het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

(...) ZO is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn van oorsprong doet verliezen. Betrokkene heeft namelijk volgens informatie doorgegeven door de verbintenisambtenaar(...) in 2014 nog zijn buitenlands huwelijk laten registreren in Valkenburg (NL). Dit toont zonder twijfel nog enige band met zijn land van oorsprong aan. Overigens is er geen enkel elementen terug te vinden in het dossier dat aantoonst dat zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.(...)"

Uit voorgaande blijkt dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen de privébelangen en het algemene belang.

Bovendien werd er gemotiveerd dat er geen hinderpalen blijken voor het verderzetten van zijn gezinsleven in Nederland. Verzoeker gaat op de vaststelling, dat hij in 2014 nog in Nederland was om zijn huwelijksakte te laten registreren, niet in, waardoor het niet kennelijk onredelijk is ervan uit te gaan dat verzoeker als Unieburger zich elders kan vestigen dan in België. Het tegendeel wordt geenszins aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker diende een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie. De bestreden beslissing weigert het recht op verblijf op grond van artikel 43, §1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om redenen van openbare orde. Het betreft aldus een beperkende maatregel van het vrij verkeer van een burger van de Unie, in de zin van artikel 27 van de richtlijn 2004/38 betreffende het burgerschap van de unie (hierna: de burgerschapsrichtlijn).

Artikel 27 van de burgerschapsrichtlijn bepaalt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist."

Een beperkende maatregel op het vrij verkeer van werknemers vormt een afwijking van een fundamenteel beginsel of een algemene regel zodoende dat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Europese Unie (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt.79 en 82). De uitzonderingen op het beginsel van het vrije verkeer van werknemers moeten strikt worden uitgelegd, zodat op het tijdstip waarop de uitzetting plaatsvindt, in beginsel aan de voorwaarde betreffende het bestaan van een actuele bedreiging moet zijn voldaan (*idem*, pt 64 en 65).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dienen beperkende maatregelen ten aanzien van een Unieburger om redenen van openbare orde in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel. Deze moeten uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag. Dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een

fundamenteel belang van de samenleving vormen, strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 79 en 82; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*). De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Voorts is volgens de Commissie het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. *"In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten."* (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing beperkt is tot een opsomming van de feiten op zijn strafblad, zonder dat effectief werd nagegaan in welke mate verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij wijst erop dat de feiten waarvoor hij in 2013 werd veroordeeld, dateren uit 2010 en dat zijn situatie sedertdien drastisch is veranderd. Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt hoe de motivering met betrekking tot georganiseerde drugscriminaliteit betrekking heeft op zijn situatie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tussen 2004 en 21 mei 2013 zes maal veroordeeld werd. De kwalificaties van deze veroordelingen betreffen onder meer inbraak, verboden wapendracht, het uiten van bedreigingen en slagen en verwondingen. De laatste veroordeling uit 2013 heeft betrekking op verdovende middelen, het bezit en vervoer ervan en een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Verzoeker bevond zich daarbij in een staat van herhaling..

Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de meest recente veroordeling reeds vijf jaar oud is en dat de feiten die eraan ten grondslag liggen dateren uit juni 2010, kan hij anderzijds niet ernstig betwisten dat er sprake is van recidivisme. De bestreden beslissing stelt immers vast dat verzoeker zes maal werd veroordeeld en dat het Hof van Beroep in zijn arrest van 21 mei 2013 bovendien vaststelde dat er sprake was van herhaling. Het is op zich niet kennelijk onredelijk om op basis van deze aangehouden reeks feiten vast te stellen dat er sprake is van een criminele ingesteldheid en dat dit gedrag kan worden herhaald in de toekomst.

Het gevaar voor de 'openbare orde' veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest *Regina v. Pierre Bouchereau* (30/77, EU:C:1977:172, punt 35) oordeelde het Hof van Justitie dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het Hof van Justitie naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest *Rutili* 36-75, EU:C:1975:137, punt 28; arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HvJ vereist dat de betrokken persoon een *"neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten"* (arrest *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, C-348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat op grond van de ernst van de feiten op zich en het recidivisme kan worden geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker voert aan dat de feiten zo oud zijn dat ze niet meer aantonen dat hij thans een bedreiging voor de openbare orde zou vormen, mede gelet op de veranderingen in zijn privéleven; zo is hij inmiddels vader geworden en zou hij zijn gedragingen grondig gewijzigd hebben.

De strafrechtelijke vonnissen en veroordelingen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, bevinden zich niet in het administratief dossier, maar blijken enkel uit de uittreksels uit het strafregister. De bestreden beslissing blijkt *in casu* aldus uitsluitend te zijn genomen op grond van de uittreksels in het strafregister en lijkt zich aldus te beperken tot de loutere vaststelling dat verzoeker meermaals veroordeeld werd. Er blijkt niet dat het bestuur zelf is overgegaan tot een beoordeling van de zwaarwichtigheid van deze feiten, zodat ook niet werd nagegaan of deze feiten van die aard waren dat ook na een lang tijdsverloop nog steeds een gevaar voor de openbare orde blijkt (cf. HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.58).

Ook kan uit de uittreksels uit het strafregister niet worden opgemaakt of verzoeker inderdaad werd veroordeeld wegens georganiseerde drugshandel, dan wel of het daarbij hoofdzakelijk ging om

persoonlijk gebruik. De aangehaalde stukken laten niet toe vast te stellen of verzoeker zich inderdaad heeft schuldig gemaakt aan internationale georganiseerde drugshandel. Het motief met betrekking tot de verwoestende effecten van georganiseerde drugshandel kan bijgevolg niet als pertinent worden beschouwd.

Aangezien geen rekening kan worden gehouden met het motief met betrekking tot de georganiseerde drugshandel en uit de overige feiten – tenminste op grond van de aan het dossier gevoegde stukken – niet blijkt dat ze zo uitzonderlijk ernstig zijn dat ze ook na zeven jaar automatisch doen besluiten tot een gevaar voor de openbare orde, was een concrete beoordeling van de actualiteit van dit gevaar voor de openbare orde noodzakelijk. Het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten die een inbreuk vormen op de openbare orde is immers een relevant gegeven om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea, van de burgerschapsrichtlijn (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, *Zh. en O.*, C 554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62).

In de nota met opmerkingen wordt weliswaar tegengeworpen dat het actuele gevaar blijkt uit een dertigtal strafbare feiten; uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat uit het strafregister een grote lijst met “hits” bleek, doch deze lijst is beperkt tot het oplijsten van de gerechtelijke pv’s met de vermelding van strafrechtelijke kwalificaties *in abstracto*, zonder dat dit enige concrete vermeldingen bevat met betrekking tot verzoekers specifieke rol in die zaken of het gevolg dat daaraan werd gegeven. Voorts bevat deze lijst ook niet de precieze data waarop deze feiten zich hebben afgespeeld. Alleszins blijkt niet dat de verwerende partij heeft gekozen om deze feiten in aanmerking te nemen in de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij zich hiermee in wezen beperkt tot het *post factum* aanhalen van bijkomende motieven, wat niet van aard is het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing zelf te herstellen.

Verzoeker maakt aldus aannemelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak, in het bijzonder met betrekking tot de vraag of verzoeker *actueel* nog een gevaar voor de openbare orde vormt, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het betoog van de verwerende partij kan om de hogerstaande redenen niet worden bijgetreden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT